

Robin

Rozloučím se s majiteli bytu a spokojeně seskáču několik pater paneláku dolů na parkoviště. Mohl jsem jet výtahem, ale chtěl jsem dát zájemcům o byt čas se vypařit. Děláním tak vždycky, abych se vyhnul případnému trapnému tichu nebo lavině dotazů, které zapomněli položit během prohlídky. Pokud budou mít vážný zájem, nebude to trvat dlouho, zvednou telefon a ty dotazy přijdou stejně, ale pokud ne, ušetřím si tím spoustu zbytečných slov. Tihle vypadají, že si byt nakonec možná opravdu koupí.

Když jsem s realitami začínal, neměl jsem páru, kolik lidí z těch, co je vodím po nemovitostech, jsou jenom zvědavci bez nejmenší touhy utratit třeba jedinou korunu za vlastní bydlení. Teď už to vím. Původně to byla jenom taková brigáda, přivýdělek ke studiu na právech, ale pak mě to začalo docela slušně živit. Ségra mi později dohodila spolupráci s jedním velkým developerem, kterému navrhovala interiér domu, a od té doby nemám o práci nouzi. Dneska už mám vlastní firmu a po celé Praze a středních Čechách pro mě pracuje dalších deset lidí formou provizí z prodeje. Neřekl jsem Anetě tak docela pravdu, když jsem naznačil, že jsem si auto koupil za tátovy peníze. Na ty jsem totiž od jeho smrti nesáhl. Nicméně bez nich bych dnes nebyl tam, kde jsem. Potřeboval jsem je jako základní kapitál pro banku, abych mohl rozjet podnikání, takže úplná lež to taky nebyla.

Cestou k autu vytáhnu z náprsní kapsy telefon, protože ještě během prohlídky mi přístroj několikrát dlouze a neúnavně vibroval na hrudi. Dotknu se displeje. Tři zmeškané hovory. Jeden od neznámého čísla. Asi nějaký klient. A dvě od Veroniky. Od rána jsem měl už nespočetněkrát nutkání ji vytočit, ale pak jsem si vždycky vzpomněl, že to byla ona, kdo se po anglicku vytratil jako zločinec bez jediného slůvka vysvětlení, a telefon jsem zase odložil. Zastavím se na místě a upřeně zírám na displej, v jehož středu svítí bílými písmenky nápis *Lásečka*. Měl bych jí zavolat zpátky. Víím to, ale najednou nemám ani trochu chuť. Už se vidím doma s Bárou a s... *Do háje!* Fakt jsem myslel na Anetu? Vždyť jí skoro neznám.

To mi připomíná, že ji musím večer vyzpovídat a požádat o kopii maturitního vysvědčení.

Rezignovaně vzdychnu a űknu palcem na odchozí hovor. Posadím se do auta, naslouchám vyzváněcímu tónu a čekám.

„Miláčku!“ osloví mě sladce a zrychleně oddechuje. Mrknu na hodiny. Půl sedmé, její pravidelná hodina zumbly.

„Promiň, nechtěl jsem rušit. Nedošlo mi, kolik je hodin, dokud jsem tě neslyšel funět.“

Krátce se zasměje. „Nevadí, stejně mi to dneska moc nejde. Pořád jsem myšlenkama jinde a jsem úplně mimo rytmus.“

„Copak?“ zeptám se vlídně a snažím se potlačit netrpělivost, která se mě zmocní, když si vzpomenu, že už jsem mohl být možná pět minut na cestě domů. Měl jsem si ji dát na handsfree. Kdo ví, jak dlouho bude ten hovor trvat, jestli má trable.

„Mrzí mě, že jsem včera tak utekla.“